

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Lenky Havlíčkové a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **L. K.**, narozený dne X,
bytem X,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2022, č. j. KUUK/054637/2022/DS/Hac,
sp. zn. KUUK/034453/2022/3,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého tehdejšího právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2022, č. j. KUUK/054637/2022/DS/Hac, sp. zn. KUUK/034453/2022/3, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru správního a živnostenského, oddělení registru řidičů (dále jen „magistrát“), ze dne 7. 2. 2022, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

sp. zn. MMUL/OSŽ/RŘ/291806/2021/NovaK, č. j. MMUL/OSŽ/RŘ/46329/2022/NovaK-28, jímž byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) jako nedůvodné zamítnuty žalobcovy námitky proti záznamu bodů v evidenční kartě řidiče a provedený záznam 12 bodů byl ke dni 22. 10. 2021 potvrzen. Současně žalobce navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítl, že ačkoli žalovaný tvrdí, že magistrát si opatřil řádně vyplněné příkazové bloky, které porovnal s oznámeními o uložení pokuty příkazem na místě, ve skutečnosti ze spisového materiálu vyplývá, že pokutové bloky vázící se k vytýkanému jednání ze dne 26. 9. 2014 a 12. 7. 2015 magistrátu ze strany policie dodány nebyly. K jejich porovnání s oznámeními o uložení pokuty příkazem na místě tedy dojít nemohlo. Tímto podle žalobce došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces, neboť nebyly vůbec vzaty v potaz důkazy svědčící v jeho prospěch, ale pouze ty svědčící v jeho neprospěch. V uvedeném spatřuje porušení § 50 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“); postupováno bylo rovněž v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o silničním provozu. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě domněnky a jakési pravděpodobnosti a vykazuje jednoznačné znaky libovůle žalovaného.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl, neboť ve správním řízení byly magistrátem opatřeny kopie pokutových bloků a mezi nimi a oznámeními nebyly zjištěny žádné rozpory. Odkázal na napadené rozhodnutí, kde se zabýval i již skartovanými pokutovými bloky ze dne 26. 9. 2014 a 12. 7. 2015 s tím, že předmětné přestupky byly příslušnému správnímu orgánu Policií ČR řádně oznámeny. Podle žalovaného je zřejmé, že žalobce svým podpisem na příkazovém bloku stvrdil skutečnost, že s přestupkem souhlasil a uloženou pokutu zaplatil. Odkázal též na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 298/2017-23 a č. j. 5 As 39/2010-76 a uzavřel, že ve věci se nevyskytly žádné pochybnosti o údajích zaznamenaných v oznámeních.

Ústní jednání soudu

4. K jednání soudu konanému dne 25. 10. 2023 se žalobce i přes řádné doručení předvolání bez omluvy nedostavil. Jednáno proto bylo v jeho nepřítomnosti.
5. Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání odkázal na písemné vyjádření k žalobě s tím, že nadále navrhoval zamítnutí žaloby. Uvedl, že porovnány s oznámeními byly ty bloky, které byly k dispozici. U skartovaných bloků stačilo v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu posoudit oznámení. I bez sporovaných jednání by navíc podle něj žalobce dosáhl 12 bodů.

Posouzení věci soudem

6. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

7. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a proběhlém ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Soud dále upozorňuje na to, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je v rámci soudního přezkumu pohlíženo jako na jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 As 63/2011-86). To v první řadě znamená, že případné nedostatky v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí může napravit druhostupňový orgán. V druhé řadě z tohoto pravidla plyne, že druhostupňový orgán nemusí slepě opakovat argumentaci správního orgánu prvního stupně, jestliže se s ní ztotožní.
9. V návaznosti na to soud konstatuje, že z obou vydaných rozhodnutí je zcela zřejmé, že pokutové bloky týkající se jednání ze dne 26. 9. 2014 a 12. 7. 2015 správními orgány přezkoumávány nebyly a ani být nemohly, neboť podle prohlášení Policie ČR, Krajského ředitelství Policie Ústeckého kraje, byly v souladu s pokynem policejního prezidenta v době, kdy si je magistrát vyžádal, již skartovány.
10. Soud dále vycházel z toho, že povahou a důkazní relevancí oznámení o uložení blokové pokuty za přestupek ve vztahu k řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů do registru řidičů se již dříve zabýval Nejvyšší správní soud. Z jeho rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, vyplývá, že oznámení o uložení blokové pokuty nelze považovat za nezpochybnitelný důkaz o tom, že řidič přestupek spáchal. V případě, že se v řízení vyskytnou pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, je nutné vycházet i z dalších důkazů. Tyto závěry však nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů uvedených v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat si další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jeho spáchání není vědom. Jak plyne z navazující judikatury, je třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení a svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 1/2015-33, ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 As 109/2016-32).
11. Závěry judikatury k této otázce lze shrnout tak, jak Nejvyšší správní soud učinil v rozsudku ze dne 26. 9. 2019, č. j. 3 As 298/2017-23. Podle něj platí, že 1) existence pokutového bloku (či alespoň jeho kopie) není podmínkou sine qua non pro provedení odpovídajícího bodového záznamu; 2) při provádění záznamu lze vycházet i z oznámení o uložení pokuty, jsou-li v něm uvedeny obligatorní náležitosti vyžadované pro pokutový blok; 3) ke zpochybnění skutečností podávajících se z oznámení o uložení pokuty (vyvolávající nutnost dalšího dokazování) nepostačí pouhé tvrzení dotčené osoby, že se toho kterého přestupku nedopustila; tato tvrzení musí být konkretizována a zásadně též podeprána odpovídajícími důkazními návrhy.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. Soud v nyní projednávané věci vycházel z výše uvedených závěrů, tedy že je správní orgán povinen na základě obsahu námitek řidiče i obsahu samotného oznámení o uložení pokuty posoudit, zda lze při zápisu bodů do registru řidičů vycházet pouze z tohoto oznámení, či zda v řízení vyvstaly konkrétní pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, v důsledku čehož by bylo nutné tyto údaje prokázat pomocí dalších důkazů.
13. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 As 186/2016-35, vyplynulo, že „pokud jde o kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, krajský soud požadavku řádného posouzení oznámení dostál. V situaci, kdy ve správním řízení nemohl být předložen samotný pokutový blok, neboť byl skartován, souhlasí Nejvyšší správní soud s argumentací krajského soudu dovozující, že oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení by mělo obsahovat všechny obligatorní náležitosti pokutového bloku s výjimkou podpisů. Konstatování krajského soudu, podle něhož musí být v takovém oznámení přiměřeně uveden popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměra sankce, přičemž je možné s ohledem na specifika blokového řízení přijmout i strohé a zkratkové formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, je pak v souladu nejen s krajským soudem citovaným usnesením Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 775/2000, ale i se soudobou judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2016, čj. 7 As 63/2016-47).“
14. Žalobce v rámci správního řízení ani v podané žalobě neuvedl žádné dostatečně konkrétní námítky, jimiž by zpochybnil, že se přestupků spáchaných dne 26. 9. 2014 a 12. 7. 2015 dopustil, a již vůbec svá tvrzení nepodložil konkrétními důkazními návrhy. Ve vyjádření určeném magistrátu k přestupku ze dne 26. 9. 2014 uvedl pouze to, že si není vědom, že by byl v roce 2014 policií pokutován za držení telefonního přístroje za jízdy u ucha, že předmětné vozidlo mohl řídit kdokoli z jeho rodiny a že předmětnou pokutu nikdy nepodepsal. K přestupku ze dne 12. 7. 2015 v tomtéž vyjádření uvedl pouze to, že si není vědom toho, že by byl v roce 2015 policií pokutován za jízdu bez zapnutého bezpečnostního pásu a že předmětnou pokutu nikdy nepodepsal. V odvolání přišel s dalšími tvrzeními, když připustil, že dne 26. 9. 2014 byl zastaven hlídkou Policie ČR, řešen však byl za jiné jednání (jízda bez zapnutých světel), za které se podle ujistění hlídky body neudělují. Za jiný přestupek, za který se neudělují body, měl být pokutován rovněž i dne 12. 7. 2015. Ani v tomto případě nepodepisoval žádný pokutový blok.
15. K tomu soud konstatuje, že tvrzení žalobce o tom, že mu v dané dny byla Policií ČR uložena pokuta za situace, kdy zároveň nepodepsal žádný pokutový blok, považuje za krajně nevěrohodné. Souhlas obviněného vyjádřený jeho podpisem na pokutovém bloku je totiž esenciálním předpokladem, bez kterého nelze věc v blokovém řízení projednat, a tedy ani v něm uložit tvrzenou pokutu. U přestupku ze dne 12. 7. 2015 lze navíc poukázat i na to, že podle oznámení o uložení pokuty šlo o pokutu zaplacenou na místě. Lze si vskutku jen těžko představit, že by žalobce tuto pokutu hradil, aniž by předtím souhlasil s vyřízením věci v blokovém řízení a svůj souhlas projevil svým podpisem příslušného pokutového bloku. V takovém případě – pokud by tedy podepsaný pokutový blok skutečně podporoval jeho nedoložená tvrzení o spáchání jiného „nebodovaného“ přestupku uvedená v odvolání – mu přitom nic nebránilo v tom jej v námitkovém řízení předložit.
16. Soud uzavřel, že v nyní projednávané věci tak správní orgány při absenci pokutových bloků za přestupky ze dne 26. 9. 2014 a 12. 7. 2015 správně vycházely z oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 29. 9. 2014 a 13. 7. 2015, které magistrátu Policie ČR, Krajské ředitelství Policie Ústeckého kraje, doručila dne 2. 10. 2014 a 14. 7. 2015. Obě tato oznámení obsahovala veškeré náležitosti potřebné pro záznam dvou, resp. tří bodů do evidenční karty Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

řidiče – žalobce, tedy identifikovala řidiče jako přestupce, obsahovala označení místa a času spáchání skutku, specifikovala, jakého přestupkového jednání se žalobce dopustil, a obsahovala též údaj o uložené sankci. V obou případech byla rovněž uvedena čísla příslušných pokutových bloků i údaj o tom, že v případě přestupku ze dne 26. 9. 2014 šlo o pokutu na místě nezaplacenou, v případě přestupku ze dne 12. 7. 2015 o pokutu na místě zaplacenou.

17. Jelikož tedy žalobce kvalifikovaným způsobem nezpochybnil to, že se přestupků dopustil, ohledně svých tvrzení ani neunesl důkazní břemeno a správní spis zároveň obsahoval podklady, na základě nichž bylo možné učinit jednoznačný závěr o přestupcích, pro které byly žalobci v blokových řízeních uloženy pokuty, jsou námitky zpochybňující výše uvedená oznámení o uložení pokut v blokových řízeních nedůvodné.
18. V postupu správních orgánů soud neshledal porušení § 50 odst. 2 či 3 správního řádu ani – blíže nespecifikovaných – ustanovení zákona o silničním provozu.
19. Soud pro úplnost dodává, že se neztotožňuje s tvrzením pověřeného pracovníka žalovaného vysloveném při ústním jednání soudu, podle kterého by žalobce i bez sporovaných jednání z let 2014 a 2015 dosáhl záznamu 12 bodů v evidenční kartě. Z rekapitulace výpočtu celkové výše zaznamenaných bodů tak, jak ji pověřený pracovník žalovaného provedl při ústním jednání soudu, vyplynulo, že za přestupek ze dne 17. 2. 2020 podle něj měly žalobci být zaznamenány 3 body. Toto je však podle názoru soudu v rozporu s historií bodového hodnocení tak, jak ji rekapituloval magistrát na č. 1. 9 správního spisu, tak i zejména se skutečností, že za ten den spáchaný přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o silničním provozu (překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h) se podle přílohy zákona o silničním provozu do bodového hodnocení zapisují 2 body.
20. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti dle obsahu soudního spisu nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 25. října 2023

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu